

V srci našem ta prenežna
Rožica vzcvetela je:
To »ljubezen« je hvaležna
Ki gojimo jo za Te.

Da, ljubezen čisto, sveto,
Ki spremembe ne pozná,
Ljudstvo Tvoje za Te vneto
V dar Sloven Ti danes dá.

V dar Ti dá, proseč Te mílo,
Višji dušni naš pastir,
Da Ti sprejmeš to vezilo,
Ki imá le v srci vir.

Srečo naj Ti Bog dodéli
Ljubo zdravje, mir srcá,
In pri vsakem naj Te deli
Blagoslov njegov spremljá.

Naj njegova roka sveta
Čuva Tebe vseh nadlog:
Dolgo, dolgo še Očeta
Dobri naj nam hrani Bog!«

Lehko in rad bi bil spisal Podreka kaj več, ali jezik mu je vedno delal zapreko. Napósled je vse popustil in le o kaki redki priliki še kaj malega zapel. Tožil je pa, da sedanja slovenščina ni več prava, da »hrvatuje« i. t. d. in ni se mu več ljubilo baviti se ž njo. Pač pa je vzpodbujal posebno mlade bogoslovce, naj bi se izkazovali prave Slovence, naj bi se svojemu jeziku učili, ne pa ga zamenjali s tujim in se tujcem prištevali. In njega besede niso ostale povse nerodovite.

Zadnja leta se je v prostih urah, posebno v zimskem času, bavil z umetnim žaganjem (ital. »traforo«) lesá, in z veliko potrpežljivostjo izgotovil marsikaj lepega in čudovitega. V dveh letih je napravil »Milanski dom«, ki je sestavljen o. l več tisoč kóscev in je res občudovanja vredno delo.

K zadnjemu se je bil nekako nanagloma postáral; bolehal je nekoliko na nogah, ali vendar nikdo ni pričakoval še njegovega konca. No, Bog ga je k sebi pozval, in nam zdaj ne ostaje družega, nego ohraniti ga v hvaležnem spominu in posnemati njega vzgled.

Madrigal.

Zakaj sloniš samótno tu o hiši,
Ko séver brije, burja pleše v snégi? . . .
Ne toži, déklica, solzé obriši!

Bog bode ga kaznil, ki se v palači
Tu góri smeje zábljeni priségi,
Nedólnosti, razkošnika igrači.

Pa z máno idi, ker je mrtva mati,
Ki jo pogrébila je sramóta tvoja:
Kar imam, z radostjo ti hočem dati,
In žalost tvoja bodi žalost moja!

Ranko.

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 10.

V Ljubljani 1. vinotoka 1890.

Leto X.

Najlepša čestitka.

V stanici zaprti sediš
Pri mizi, dekletce, slovesno;
Na pòlo popirja strmiš,
In čelo se guba ti resno.

Kaj? Stih? — »Preljubi moj ded,
Če moja čestitka ti prija* . . .
Nastopnih ne ločim besed —
Oh, težka je res poezija!

Hotela za rojstveni dan
Čestitko si dedu zložiti,
Zdaj vidiš: ves trud je zaman,
Saj pesem ne more to bit! . . .

Obupano gledaš pred sé
In stiskaš srdito ročice,
In sòlze celó ti kropé
Mladostno razžarjeno lice . . .

Čuj, štirinajstletna modrost,
Prav nič mi do srca ne seza
Ta tvoja molčeca bridkost,
Ta žalost in nema ta jeza!

Na ustnih presrčen nasmeh,
Tako se ga jutri oklêni,
Ljubezen naj čita v očeh,
Radóst mu poljub razodêni!

Čestitanja lepšega ni,
Bolj pesem nobena ne prija,
Saj sama si, déklica ti,
Živeča takrat poezija! —

A. Funtek.

Madrigal.

Na oknu pisana stoji še kupa,
V nji pòpje, cvetje, klíce zelene,
Ljubezni vérne rózice in upa.

Nedeljo zadnjo je obétal priti —
A ni ga bilo: cvetje véne, véne,
Zaman priliva zánj ubrani kiti . . .

In v tretje praznična je vas — v gorici
Glasno mladenke pevajo cvetoče,
Le ona sama skriva bléli lici,
Za šipami slonéča — tiho joče . . .

Ranko.

Pevčeva zahvala.¹⁾

Ādor oduševljen svoje dni življenja
 Źrtvuje uma in srcá darove
 Povzdigi dóma in časti njegove
 Navzlic oviram trdega borjenja:

Vesel peróti duh njegov razpenja,
 Da v mirnejše ga dvignejo svetove,
 Kadár protivna sila več ne rjove
 In dóba svita njega oproščenja!

Nezgoda mojega duhá je trla,
 Skrbí vezale njemu perotnice,
 Rešitve up sem bil odslóvil zdavna.

Zdaj lepših dnij so vrata se odprla,
 Bodočnost kaže mi prijazno líce:
 Iskrena hvala Vam, gospóda slavna!

Jož. Cimperman.

¹⁾ Ta »zahvala« je zložena veleslavnemu deželnemu zboru kranjskemu, ki je po ukrepu z dné 14. listopada t. l. visokodušno odločil pesniku našemu 300 goldinarjev letne podpore Slava!
 Ured.

Madrigal.

Prijadral tja do miljene Sirene,
 Zasidral truden sem v viharno mórje,
 Da jedenkrat še čul bi glase njene —
 Čim tožneje zvenénje strún udarja,
 A méni bilo je pri srci górze,

Pozabil čolna sem, morjá, viharja . . .
 Pogibljem, ker odtrgano je sidro,
 Smrt blede zije váme iz prepada,
 Dreví valovje me v pogubo hitro,
 Ko zadnja mi pobegnila je — nada!

Ranko.

Dete še bi hotel biti . . .

Dete še bi hotel biti,
 Dete šibko, le srcé
 Źelel bi si tó imeti,
 Ki utriplje zdaj — za té!

A zakaj? Kot dete nežno
 Po rodíci koprní,
 Boža, lice ji poljublja
 In na prsih ji zaspí: —

Čuj, takó i jaz pri tebi
 Smél bi pótlej bívati
 In kot dete smél ljubezen
 Tvojo bi uživati!

Novák.

